

EPOCA de Aur

REVISTĂ DE FAPT ȘI
RANTĂ ȘI CONVINGERE

BCU Cluj / Central University Library Cluj

EPOCA de AUR

Vol. III. Duminecă 10 Febr. 1924. No. 3.

POLITICE ȘI SOCIALE

Ignoranța 415

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Păreți cari aud (sau cu urechi) 428

Te poți fotografia fără fotograf 428

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

Ignoranța—Cel mai mare Monstru 420

Vitaminele [complectare] 424

Cenușa neglijată 424

Mâncarea eficientă 425

Hrana cumpănită 426

Ultimele informațiuni 427

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

Sensul Sufletului 416

Pregătește drumul spre non-sens 417

Asemenea unei locomotive „moartă” 418

Victime pentru Purgator 418

Un suflet încătușat 418

Semânța de Muștar a lui Satan 419

Duminecă 10 Februar 1924
Volumul III * Numărul 3

Apare tot a doua Duminecă
în Cluj, Strada Nicolae
Filipescu nr. 10 * * * *

Abonamente: pe un an 75 lei, pe
jum. an 40 lei, Exemplarul 3 lei.
În America pe an \$ 1.00. Ex. 5 cents

E P O C A de A U R

Vol. III. Duminică 10 Febr. 1924. No. 3.

POLITICE ȘI SOCIALE

Ignoranța 415

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Păreți cari aud (sau au urechi) 428
Te poți fotografia fără fotograf 428

CULTURĂ ȘI IGIENĂ

Ignoranța—Cel mai mare Monstru 420
Vitaminele [continuare și complectare] 424
Cenușa neglijată 424
Mâncarea eficace 425
Hrana cumpănită 426
Ultimele informațiuni 427

RELIGIE ȘI FILOSOFIE

Sensul Sușletului 416
Pregătesc drumul spre non-sens 417
Asemenea unei locomotive „moartă” 418
Victime pentru Purgator 418
Un suflet încătușat 418
Semânța de Muștar a lui Satan 419

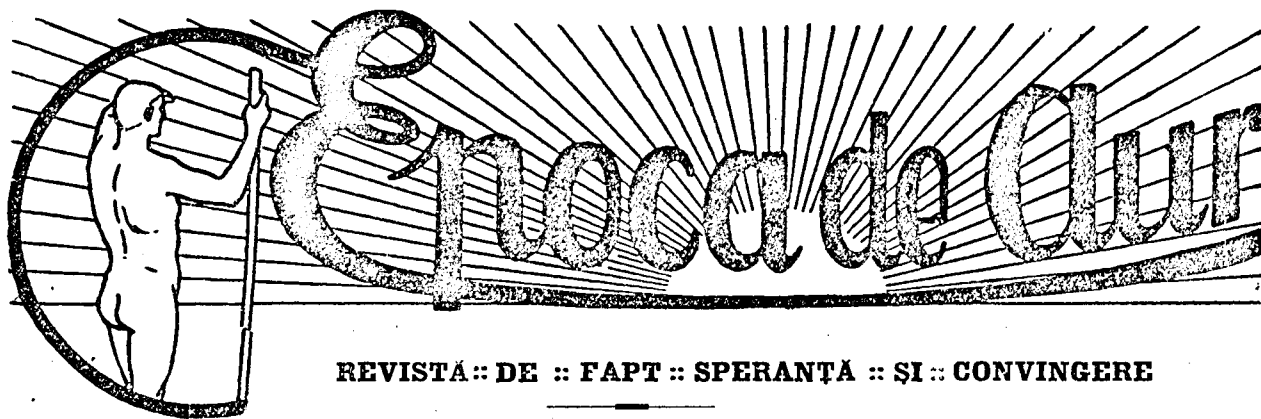
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Apare tot a doua Duminică în Cluj,
Strada N. Filipescu 10. — Telefon 4-46.

Redactor J. B. Sima

Abonamente; pe un an 75 lei,
pe jumătate de an 40 lei.
Numele singuraticii 3 lei exemplarul.
În America: pe un an 1 dolar.
Numele singuraticii 5 cents exemplarul.

Toate scrisorile și abonamentele să se
facă pe adresa „Epoca de Aur”
Strada N. Filipescu 10. Cluj

REVISTĂ :: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVINGERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ă * * * * *

Vol. III.

Duminică, 10 Februarie 1924.

No. 3.

IGNORANȚA

IGNORANȚA a ajuns atât de departe în zilele noastre, s'a infipt atât de adânc în sufletele masselor lipsite de rațiune și cultură, încât îți face impresia a fi o deviză la modă, un țel care te cheamă și spre care zi de zi se înmulțesc aderenții, un far ale cărui reflexe, atrag omenirea oarbă, precum atrag razele felinarului fluturii de noapte.

Decăzuții, pățimașii și toată ceata imensă a celor fără educație și mai prejos decât adevăratele animale în existența lor, au ajuns atât de departe cu păcatul, încât nu se sfiesc a ridica idoli, cărora se închină, și a considera ignoranța ca o virtute, care trebuie practică și respectată.

Dar de câtă rătăcire, de câtă nebunie și de câtă obscuritate sufletească, nu dau dovadă acești indivizi? Căci ignoranța nu este altceva de cât **neștiința**, sau mai bine zis **prostia**.

Marii gânditori ai tuturor veacurilor îi dau următoarea definiție: „Ignoranța este cauza tuturor relelor.” Acesta este un mare adevăr! Ignoranța duce la lupta perpetuă între indivizi, între grupări sociale, între țări, între popoare și între rase. Demagogia și egoismul mârșav încă sunt urmările ignoranței și tot asemenea sărăcia, superstiția și boalele. Oameni ignoranți are omenirea în toate păturile sociale și în pătura de sus, zisă aristocratică și în pătura de mijloc și în cea de jos, a proletariatului. Nu arare ori se întâmplă, că indivizi ignoranți ajung a cârmui chiar popoarele și țările, grație legăturilor de familie, a averilor și banilor de cari dispun. Aceasta pare a fi mai mult ca oricând la ordinea zilei, în timpul de azi. Dar intențiunile acestor cârmuitori sunt pretutindenea aceleași: a-și creia cât mai mulți adoratori și a-și crește poporul în întunecimea prostiei, a-l lăsa pentru totdeauna să se frământă în neștiință, în superstiție, în lipsă de carte, pentruca să-l

poată conduce cu ușurință spre prăpăstia peirii, decăderii, și să-l poată exploata, după cum le cade bine și după cum judecă creerul lor îngust.

Spune Voltaire într'un loc: „Cu toții suntem frământați din slăbiciuni și greșeli; deci să ne iertăm unii altora prostiile, aceasta este prima lege a naturii.”

Cele susținute de Voltaire, au fost bune până la un timp. Am tot ertat, pentrucă omul nobil este îngăduitor și optimist. Dar nu se mai poate! Am tot ertat dela începutul omenirii, generații de generații au tot ertat, dar lumea în loc să se îndrepte spre bine, spre cultură, spre știință, spre Dumnezeu, spre ideal, cade mai mult în ignoranță, o îmbrățișează mai fără șovăire, mai hotărâtă parecă de îndemnurile Satanei.

A sosit deci timpul să reacționăm, să căutăm a îndrepta masele spre adevăr, ale scoate din mocirla neștiinței și ale conduce spre lumină, spre cultură, spre excelsior!

Din cauza ignoranței în cursul veacurilor și a mileniilor, câți oameni nu s'au măcelărit? Câți viteji nu și-au jertfit viața sfârțicați de săgețile otrăvite și de lănci, până în zilele noastre, când trăim în împărăția tunurilor și a gazurilor asfixiante, din cauza capriciilor diferiților cârmuitori ambițioși, din cauza intrigilor diplomatice și din cauza șefilor de triburi ignoranți.

Aceasta nu poate merge deci până la nesfârșit. Trebuie să ne găsim un punct de oprire, trebuie să trăgem o linie demarcațională, căci nu suntem animale, ci oameni cu rațiune. Dumnezeu ne-a creiat să înaintăm spre El și nu spre Diavol, spre bine și nu spre rău!

De câte boli și de câte patimi nu suferă omenirea din cauza ignoranței? Cei cari au devenit prietenii intimi ai alcoolului, oare nu-s tot în aceeași măsură de ignoranți ca și cei cari au devenit dușmani ai Bibliei?

Oare vanitatea și orgoliul nu sunt tot calități ale ignoranței? Un om perfect și conștiu de menirea sa aici pe pământ nu va da dovadă nici când despre propagarea acestor rele.

Ignoranța este mocirla în care se afundă popoarele lumii, pentru a se îneca. Popoarele acestea oare n'au și oameni luminați, care dându-și seamă de prăpastia ce amenință pe semenii lor, să-și spuie cuvântul, să-i determine a-și abandona cărarea imoralității și primitivismul, să încerce chiar a-i scoate la suprafață prin forța culturii și să le arate primejdia?

La noi nu se prea încearcă. În străinătate lupta împotriva ignoranței a început de mult și nu fără succese strălucite. Cei re-deșteptați se conving zi de zi despre adevărul științei și par niște oameni renăscuți în lumea nouă ca pasărea Pfonix din mitologie. Lupta împotriva ignoranței a dus în străinătate la roade pline de nădejde.

Să ne desmeticim și noi! A sosit timpul!

Vom începe lupta pentru omenire, pentru știință și cultură și nu împotriva lor! Școli, școli și iarăși școli!—aceasta să ne fie deviza noastră a celor ce ne iubim națiunea și nu arme, arme, arme!

Să ne creștem ostași pentru cultură și nu pentru ignoranță, doar trăim în veacul al douăzecilea!

Nu simțim roșindu-ni-se obrajii până după urechi de rușine, știind că ignoranța ca un principe brutal s'a înfipt într'o bună parte o masselor noastre și le poartă după cum îi place, lovindu-le cu biciuri de curele oțelitel!

Le conduce spre prăpăd, spre zavistie, spre neînțelegere, spre imoralizare și decădere!

Cei vrednici să sunăm din turle glasul re-deșteptării! În lături cu ignoranța!

Țara noastră ca să poată propăși și exista în cursul timpului are nevoie de cetățeni culți și nu ignoranți!

Să facem jertfe pentru cultură!

SENSUL SUFLETULUI

SINGURA cale posibilă de a înțelege corect ceea ce spune un altul, este ca să-l iei la ceea ce spune el. Oricare altă însemnătate pusă pe declarațiile sale, este un pur non-sens. Și mai mult este aceasta adevărat cu privire la chestiunea sufletului, cu privire la **nemurirea** sufletului, care chestiune privită numai în lumina Scripturilor, este atât de clară cum e a. b. c. Dar când cineva primește tălmăciri omenști absurde și ridicule cu privire la suflet, în locul învățăturilor raționale și rezonabile ale Bibliei, el devine întărit ca piatra și se îngrădește pe sine într'un zid de piatră contra adevărilor fundamentale ale Bibliei.

Cel dintâi care a susținut că omul este prin natură nemuritor, a fost Satan. La Făcerea 3:4 se poate găsi cuvântarea funebrelă a lui Dumnezeu în care șiretul dușman a injectat un „nu“, tocmai în cuvintele lui Dumnezeu, făcându-le să se citească astfel: „Nu veți muri“; unde Dumnezeu zise: „Cu moarte veți muri.“ Prin urmare autorul popularii teorii, că toți oamenii sunt nemuritori prin natură, este acel pe care Isus (Ioan 8:44) l-a numit „mincinos dela început.“ Cea dintâi minciună rostită cândva a spus-o Satan, când a spus mamei Eva că ei „nu vor muri.“ Domnul nostru declară că prin afirmația aceasta Satan deveni „tatăl minciunei.“ Toți păgânii cred în minciuna aceasta; cred că morții lor sunt mai vii după moarte decât înaintea ei, și trăesc în oarecare stare undeva. Ciudat cum ni se pare, nici creștinii nu se lasă mai pre jos: și ei toți cred **ad lit-**

teram în minciuna Satanei. Ei își au iadul lor pentru cei fără speranță stricați, purgatorul pentru cei mai puțin răi, și în fine, cerul pentru cei „sfinți“, pe care îi poți număra pe degetele unei singure mâni și să-ți rămână degete vacante.

În ciuda tuturor cimitirelor din lume—și de acestea nu-s puține—a tuturor societăților de asigurare pe viață, a testamentelor de moarte, a firmelor funebre, a industriei pietrelor de mormânt etc., această primă minciună a diavolului către om, se predică zilnic în mod insistent, persistent, dar nu și consistent, la toate serviciile funebre.

Sta odinioară micuțul George lângă groapa tatălului său, și privind minuțios toate cele ce se petrec cu îngroparea lui, îndreptându-se către mama sa, o întrebă: „Mamă, de ce a spus păstorul nostru că tata a mers în cer, când el bine știe că noi l-am pus în mormânt? Mamă, de ce te uiți în sus? Nu l-am pus oare pe tata în **pământ**?“

Cineva însă va zice: „Da, trupul a fost pus în mormânt; dar ce spui despre suflet?“ ca și cum sufletul ar fi o entitate conștiințioasă, ce ar putea trăi mai departe, afară și independent de trup! Dacă, da, unde este atunci locul și rostul unei învieri? Pentru a încătușa într'un trup material un spirit invizibil, presupus conștiințios, liber și fericit? Și unde sunt fluturii aceștia-suflete înainte de a se naște trupul?

Acela care își presupune, conform minciunii lui Satan, că omul are în sine un ceva

nemuritor; care după moarte continuă a trăi mai departe, independent de trup, și-a creiat și-și nevoia unui loc sau stări intermediare, închipuite, căci de fapt ea nu există nicăiri, unde să așeze aceste presupuse entități conștiințioase.

Fregătesc drumul spre non-sens

Asemenea teorii nu numai nesocotesc și desfigurează curatele adevăruri Scripturale cu privire la anumite parabole, viziuni, figuri de-ale graiului, înviere, judecată, a doua venire a Domnului, răsplata și pedeapsa din urmă, și pavează drumul spre spiritism—amăgitura capo d'operă a Satanei—ci asemenea învățături fără rațiune și nescrypturale conduc pe unul în mod logic și inevitabil să creadă într'un loc de foc, veșnic arzător, în care milioane și bilioane de ființe, care fără voința lor s'au născut în lume și tot fără voința lor s'au dus din ea, își găsesc chinurile veșnice. În loc să creadă în pedeapsa dreaptă, pe care o învață Scriptura, moartea, care e destul de aspră, ei cred într'un cuptor al diavolului. Cred ca și cum ai urma să le spui că pedeapsa păcatului este viață veșnică! Ca și cum diavolul ar fi cel mai încrezut serv și aliat a lui Dumnezeu, în loc de a fi, precum este, un adversar încăpăținat, mincinos, înșelător, farsor, și care însuși este osândit peirii, despre care fapt el bine știe.—Apocalips 12:12; Evrei 2:14.

Cuvintele spirit și suflet se află în mai bine de 870 de locuri în Biblie; dar nici într'un singur loc nu se spune că ele ar fi nemuritoare sau că nu vor muri. Din contră, cetim la Ezekiel 18:4, 20: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri.” Vă rugăm notați bine: „Va muri.” „Va muri.” „Va muri.”

Sf. Petru: „Și va fi că orice suflet [numește-l cum vrei, muritor sau nemuritor, dar Scriptura spune apriat] care nu va fi ascultat de acel Profet [de Domnul nostru Isus, când va domni el] **nimicit** va fi din popor.”—Fapte 3:23.

Citește: „Va fi nimicit”! afară numai dacă va fi ascultat. Ce clar! Nimic teologic! Nimic mistic! Este limpede ca ziua la amiazi.

Ah! cineva va zice, te înșeli, ești în eroare: **nimicire** nu va să zică numai decât scoatere din existență, ci, în limbajul nostru teologic, pe care noi îl întortochem cum ne place, ca să nu ne înțeleagă nimeni, nimicire înseamnă **pierdere** în iad! înseamnă că trupul va fi în adevăr nimicit, dar sufletul... Ah sufletul! el este indistructibil; nici Dumnezeu nu poate nimici un suflet, fie el bun sau rău, și de aceea a făcut el două—ba bine că trei—locuri: cerul, purgatorul și iadul!

Dar dacă cuvântul „**nimicire**” nu înseamnă **nimicire**, atunci ce însemnează? Ce înseamnă atunci cuvintele păstrare, perser-

vare? dacă nu scoatere din existență, distrugere etc.! Să luăm dicționarul la mână, de care am patru înaintea mea, în patru limbi, și să aflăm ce definiție îi dau ele acestui cuvânt care joacă un rol atât de important în chestiunea sufletului:

Nimica: „Nimica **toată.**”

Nimicesc: „A preface în nimic.”

Nimicenie: „Nulitate, neant.”

—Dicționarul românesc.

Destroyed: „Demolare, abolitiune, suprimare totală, exterminare din existență, anulare.”

—Funk & Wagnalls English Dictionary.

Dacă un **suflet** trece prin toate înțelesurile cuvântului de mai sus, noi ne rugăm de oricine să ne spună că ce a mai rămas viu din acel suflet?

Puteți voi, iubiților cetitori, să vă închipuiți o absurditate mai mare ca aceasta? un Dumnezeu **atotputernic** [citește: ATOTPUTERNIC] nu poate să nimicească pe anumite ființe, rele, din care pricină întreg universul este un teatru ciudat de lupte între duhurile rele și cele bune, iar Dumnezeu stă neputincios cu brațele încrucișate fără a putea face ceva? Puteți voi, mai departe, să vă închipuiți o amăgitoare și înșelătorie mai mare a lui Satan, prin care el atribuie Creatorului, pe care Scripturile îl înfățișează ca pe un Dumnezeu al iubirii, dreptății, înțelepciunii și al puterii, drăceasca învățură a chinului veșnic pentru 9999 din fiecare 10.000 din făpturile sale umane? Putea oare să fie o înșelătorie mai meșteșugită decât aceasta, urzită de marele adversar al lui Dumnezeu și al omului? Nu; iadul este o necesitate, după teoreticianii sufletului nemuritor, și tot așa și Satana. Deci cine este responsabil dacă nu Dumnezeu despre existența atât a diavolului cât și a iadului?

După părerea noastră, un Dumnezeu care ar avea nevoie de un iad cu foc, draci, furci, cărbuni și demoni, pentru chinuirea eternă a făpturilor sale, pe care mai bine făcea dacă nu le aducea în existență, știind că ce le va fi soarta, nu este un Dumnezeu nici al iubirii, nici al înțelepciunii, nici al dreptății, nici al puterii.

Un **om** cu iubire n'ar face aceasta;

Un **om** înțelept n'ar face aceasta;

Un **om** drept n'ar face aceasta;

Un **om** atotputernic ar face ceva mult

[mai bun.

Notați bine: **un om imperfect** n'ar face aceasta; și totuși Dumnezeu, după concepția teoreticianilor sufletului nemuritor, el o face! Noi nu ne putem închipui decât că „dumnezeul veacului acestuia [Satan] a întunecat gândurile necredincioșilor [în Biblie], ca să nu le dea rază luminarea evangheliei lui Christos”, ori câtă lumină ar avea ei pe alte linii, ori câte școli ar fi absolvat. Satan nu

este respectător de persoane: el amăgește în chestiunile religioase pe cei luminați și educați tot așa de bine ca și pe cei ignoranți.

Dar să revenim la suflet.

Întâi, vreau să spun că eu nu sunt un teolog, care să caut să fac caz din chestiuni teologice sau să încerc să impart un fir de păr în patru. N'am teorii desmierdate, proprii, pe care vreau să le prezint. Sunt un simplu student în Biblie, și nu voiu trece peste ceea ce este scris, ci numai voiu încerca să atrag atenția celor interesați la aceea ce spun Scripturile despre suflet, și cum întrebuintează ele acest cuvânt, dela Facere până la Apocalips.

Dumnezeu este „fântâna vieții.” (Psalm 36:10) El dădu viață și suflare tuturor și la toate, în care este viață și suflare. (Fapte 17:25) Toate făpturile, toate ființele vii, au suflare, nu suflet. Fără de această suflare ele n'ar putea să trăiască. Mai departe, toate făpturile „au același suflet” sau suflare. (Eclesiastul 3:19) Să nu-și închipuie nimeni că această suflare de viață este o entitate nemuritoare, conștiințioasă; pentru că aceasta îl leagă numaidecât de logica concluzie că orice făptură și viețuitoare ce se mișcă, târfește, sare, aleargă, înnoată, zboară etc. are fiecare, după această concepțiune, un suflet nemuritor. Din toată creerea, numai omul a fost făcut în chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Ca o ființă inteligentă și capabilă de răspundere, numai el poate nutri o speranță dincolo de mormânt, dară numai prin Christos, care ține cheia mormântului.

Dar cum a fost omul creat, și ce e sufletul?

Asemenea unei locomotive „moartă”

Facere 2:7 explică totul. Și să ținem seamă că este cel dintâi loc din Biblie unde să amintește despre suflet. Observă bine simplitatea în care toată filozofia este descrisă: „Și Dumnezeu formă pe om din pulberea pământului; și suflă în nările lui suflare de viață [nu un suflet nemuritor]; și așa se făcu omul ființă vie.” Deși era format în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, până la primirea „suflării de viață” omul era nemșcător, fără viață. Dar când omul primi „suflarea de viață”, omul format **deveni o ființă vie**. Organele trupului deveniră active. Ele funcționau. Să născură cugetele. Toată ființa, întreg sistemul organic împreună cu „suflarea de viață”, **formară sufletul viu**, sau ființa vie.

Când însă omul pierde aceeași „suflare de viață”, pe care o primi, funcțiunile corpului încetează, și omul rămâne mort. Fără „suflarea de viață”, omul nu e mai viu sau mai activ decât este o locomotivă „moartă”, pe care să o pui să tragă vagoanele. Tot așa, suflarea de viață „nu e mai mult vie, care să cugete și să făptuiască, independent de corp,

decât este cărbunele, apa și focul, fără locomotivă, în stare de a trage vagoanele.

Întreg sistemul formează **ființa vie, sufletul viu**, dar nu un suflet nemuritor. Una fără alta sunt nolens-volens. Viața eternă a omului, adevă existența neîntreruptă a lui, era legată de condiția ascultării. După cădere, el fu eschis dela „pomii de viață”, ca nu cumva mâncând dintr'inșii, **după** ce păcătuisse, să **trăească** în veci. Păcătoșii nu vor fi făcuți niciodată nemuritori. Necredinciosul va peri.—Ioan 3:16.

Victime pentru purgator

Am înaintea mea un catechism purtând numele de: „Catechism pentru școlile parohiale catolice”, de W. Farber. La pagina 11 se găsește această întrebare:

„Cum a făcut Dumnezeu pe om?” Apoi întrebării i-se dă următorul răspuns:

„Dumnezeu făcu corpul lui Adam din pământ; și apoi însuflă în el un **suflet nemuritor**!”

Și în fața acesteia, Biblia catolică spune foarte adevărat: „Și Dumnezeu formă pe om din pământ, și apoi suflă în fața lui suflare de viață; și omul deveni astfel un suflet viu.” Când în locul adevărilor rezonabile ale Sfintelor Scripturi, oamenii primesc fabule dogmatice și superstițioase ale Catechismelor omenesti, ei sunt astfel conduși foarte ușor le credința oarbă într'o stare intermediară, închinare la sfinți, rugăciuni pentru cei morți etc., și devin semne ușoare pentru explotatorii purgatoriali.

Repet: Intreaga ființă vie,—omul viu—este sufletul. Suflarea de viață și spiritul de viață înseamnă același lucru. Vezi Iov 27:3; 33:4; Psalm 104:29, 30 și Iacob 2:26; Facere 7:21, 22.

Când cetim prin ziare că atâtea și atâtea suflete s'au înecat, au fost arse, sau au întâmpinat un alt accident de moarte, oricine știe că să referă la persoane; și aceasta e exact sensul biblic despre suflet. Când însă același cuvânt este întrebuintat în cercurile religioase de către teologi, și mai cu seamă la serviciile funebre, cei mai mulți își închipuie că el înseamnă cine știe ce flutură nevăzut nemuritor și conștiințios, ceva cu totul aparte de corp; și această închipuire e un pur non-sens.

Un suflet încătușat

Cetind Facere 2:7, Sf. Pavel declară (1 Corinteni 15:45, trad. Cornilescu) că „Adam a fost **făcut** un suflet viu”—și nu că i-s'ar fi dat lui un suflet nemuritor. De-atunci sufletele să „nasc”, după cum cetim la Facere 46:15, 18, 22, 25. Sufletele au urechi, gură, buze și capuri, după cum ni se spune la Leviticul 6:1-4; iar după Ieremia 2:34, sufletele au sânge. La Leviticul 27 și evan-

ghelia după Luca 12:19, cetim că sufletul mănă, bea, se îmbracă; iar după Proverbe 25:25, ele beau. La Facere 46:27 și Exodul 1:5, cetim cum 70 de suflete să pogorâră în Egipt; iar la Deuteronomul 10:22 se spune că acestea erau **persoane**.

Sufletul lui Iosef „fu strâns în cătușe.” Inchipuiți-vă un polișist ducând pe stradă un suflet-fluture nevăzut, legat bine în lanțuri!

Sufletele pot fi cumpărate. (Leviticul 22:11) Inchipuiți-vă, cu concepția populară despre suflete, un samsar de sclavi cumpărând câteva zeci de suflete nevăzute! Sclavi sunt cumpărați să lucreze; dar la Proverbe 19:15 cetim că ele pot fi lenese.

La Fapte 27:37 ni se spune despre naufragiul din apele insulei Creteane a 276 de suflete. Și 1 Petru 3:20 și Facere 7:21, 22 ne spun despre suflete înecate. In ce privește moartea dintâi, sufletul poate fi omorât și de om; dar în ce privește moartea de a doua, numai Domnul o poate face aceasta. (Matei 10:28 și Luca 12:4 5) Iosua, cu sabia sa, „nimici toată suflarea” (Iosua 10:40): el „trecură prin ascuțișul sabiei toate **sufletele** din el, **nimicindu-le**; niçi o suflare n'a mai ramas”. (Iosua 11:11, 14) Sufletele vii au suflarea, cele moarte nu. Când suflarea, spiritului de viață, îl părăsește pe om în mod permanent, el este mort; el e absolut inconștient, iar peste două trei zile pretenii îl cară la groapă. Vezi la Eclesiastul 12:7; Psalm 104:29; Iacob 2:26; Psalm 146:3, 4; și Eclesiastul 9:5, 6, 10.

Pentru ce ar stărui preoții Creștini, de orice confesiune și credință ar fi ei, să îmbețe lumea cu teoria inexplicabilă, illogică, nerațională și nescripturală a așa zisului „suflet nemuritor”, și să înspăimânte lumea superstițioasă cu căldările clocotinde, cuptoarele înfocate, lacurile de foc și smoală și piatră pucioasă ale teologiei lui Satan—toate imaginabile și amăgitoare—când lumea este coaptă pentru adevărurile mulțumitoare de suflet ale Cuvântului lui Dumnezeu? Când învățăturile Bibliei sunt cu mult mai frumoase și mângâitoare decât toate teoriile omești? Viața va fi posibilă numai celor ce cred în Christos, fie acum sau când el își va întemeia împărăția sa între oameni. Aceasta este învățătura Cărții lui Dumnezeu.

Sămânța de Muștar a lui Satan

Prin minciuna sa dintâi cătră om, diavolul a plantat sămânța „sufletului nemuritor.” Asemenea seminței de Muștar ea s'a confundat în inima de carne, și a crescut în porții îngrozitoare, nenorocind toată lumea

cu fructele ei blăstămate. Totuși acest arbore, a cărei sămânță cât un grăunte de Muștar a produs un pom care a umplut toată lumea și în crengile cărui s'au încuibat păsările cerului eclesastic de azi, și cari păsări, după Apocalipsul 18:2, înseamnă învățăturile demonești, teoriile diavolești prin care ome-nimea a fost amăgită și îndepărtată de la Dumnezeu, acest mare arbore, are să fie tăiat jos; pentru că, Cuvântul spune: „Orice pom pe care nu l'a sădit Tatăl meu cel ceresc, va fi desrădăcinat!” (Matei 15:13) Ramurile lui nu sunt un loc sigur de stat pe ele. Aceia cari se umilesc într'atât încât se coboare din acest vechiu arbore babilonean, și să încuibă în arborele Cuvântului lui Dumnezeu, să vor putea împărtăși mai târziu de pomul vieții.

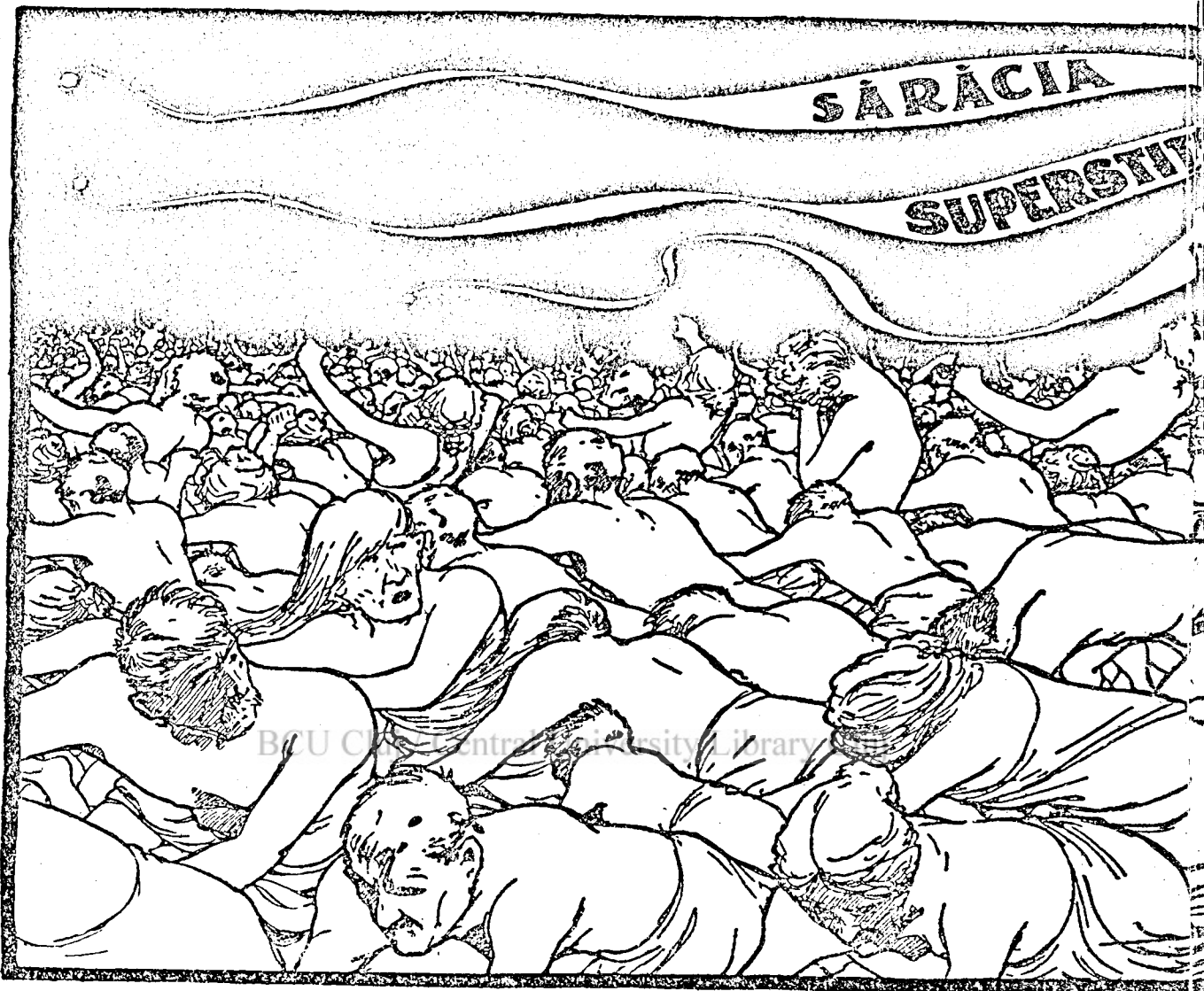
După ce am rezumat învățătura „sufletului nemuritor”, notează-ți următoarele texte importante în Biblia ta: „Dumnezeu este nemuritor” (1 Timotei 1:17, trad.—Cor.), Dumnezeu „**singur** are nemurirea” (1 Timotei 6:16); Christos „deta la lumină viață și nemurirea prin Evanghelia sa”. (2 Timotei 1:10) Omul este „muritor” (Iov. 14:14, 20; Romani 5:12), și trebuie „prin stăruință de bună lucrare să **caute** mărire și cinste și nemurire”. (Romani 2:7) Aceștia vor fi „îmbrăcați”, „pentru că nu voim a fi desbrăcați [ca și cum ai vrea să eliberezi vre-un fluture-suflet din corp], ci îmbrăcați”—caracterul creștinesc dezvoltat în corpul acesta, al acelora cari în viață aceasta nu devenit creaturi nouă în Christos (2 Corinteni 5:17), va fi îmbrăcat într'un corp nou spiritual. (2 Corinteni 5:1-4) Cine a văzut cândva vre-un palton umblând fără persoană în el? Neînsuflețitul Punch și Judy vorbesc numai atunci când ventriloulul răsufletor e la posstul său.

Credincilsii muritori au să „îmbrace nemurirea”; dar numai la a doua venire a lui Christos. (1 Corinteni 15:51-53, 1 Tesaloniceni 4:16-18; Apocalipsul 20:5, 6) Viață veșnică este astfel „darul lui Dumnezeu”; dar darul acesta se va da numai celui credincios. (Romani 6:23; Ioan 3:16; Apocalipsul 22:14)

Intreaga filosofie a „nemuririi sufletului” este rezumată de Apost. Ioan în aceste preacare cuvinte:

„Și aceasta este mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viață veșnică, și această viață este [promisă nouă acuma] în Fiul său. Cine are pe Fiul are viață [poate nădăjdui la o viață viitoare prin înviere]; cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viață.”—1 Ioan 5:11, 12.

Luati-l pe Dumnezeu pe cuvântul său. El înseamnă ceea ce zice, și zice tocmai ceea ce însemnează. Învățăturile anti-biblice sunt non-sens. Ce valoare are tăciunele față de grâu?

CEI din vechime își aveau monștrii lor îngrozitori și furioși, gonind pe ființele mizerabile omenеști. Ei aveau [credeau în] cănele **Cerberu** cu cele trei capete înspăimântătoare ale sale, stând în poarta iadului. Nu prea îndepărtații noștrii strămoși credeau în spirite rele, în stregoi, duhuri necurate, năluci, în pricolici, vârcolaci, fetele pădurii, moroșnițe, fermecători, vâlve etc.

Monștri enormi, cu câte un ochiu în mijlocul frunții; Medusa îngrozitoare cu șerpi vii în locul firelor de păr, draci terorazitori cu duzine de picioare și duzine de brațe erau inventați de către preoții păgânității pentru a speria pe superstițioși. Zine, lupi și urși cu păr magic, și de fapt mii și mii de alți monștri închipuiți au fost inventați de superstiție pentru a înmulți și a adauge la suferințele bietilor oameni intunecați.

Toate acestea, și, de bună seamă multe altele, sunt în sbiciul cu trei coarde pe care birjarul de mai sus, IGNORANȚA, îl ține în

mână și cu care gonește masselè.

A NU AVEA CUNOȘTINȚĂ, ESTE SUFERINȚĂ

IGNORANȚA este rădăcina tuturor relelor.

Toate păcatele, toate nedreptățile, orice eroare, ură, mânie, amărăciune, bigotism, sărăcie; toate superstițiile, durerile de care suferă omenirea sunt urmările directe ale IGNORANȚEI.

„Pune banii în pungă“, este un vechiu sfat și foarte bun, în felul lui.

Dar „PUNE CUNOȘTINȚĂ ÎN CREERUL TĂU“ este un sfat de zece ori MAI BUN, pentru că în cunoștință să includ și toți banii de care ai nevoie, și, pe deasupra, ai toate alte trebuințe și binefaceri.

IGNORANȚA își sbiciuiește victimele ei cu SĂRĂCIE. Nimeni n'are nevoie să i-se spună că cei mai MIZERABILI SĂRACI sunt totodată și cei mai mizerabili IGNORANȚI.

I MARE MONSTRU!

IGNORANȚA își sbiciuește victimile ei cu SUPERSTIȚIE. Superstiția face pe oameni să umble în opinii de fer, îi poartă desculți în toiul iernei când temperatura e sub zero; îi face să se târască pe foale, pe spate și să-și chinuie sufletul cu foamea, toate în speranța că prin aceasta vor scăpa de alte torturi și mai grozave în lumea cealaltă, ca draci cu furci, focuri mari, cuptoare roșii de înfocate, șerpi grozavi și alte dihanii închipuite, pe cari și-i închipuie gonindu-i prin munți și prin văi.

IGNORANȚA, caracteristica mai ales a orientului, face pe oameni să creadă că murdăria de pe genunchi înseamnă bogăție, averi mari etc.

IGNORANȚA—nu neputința—face pe oameni să umble nespălați, nerași, decât odată în an, cu părul lung și murdar, în care brodesc tot felul de boale și paraziti. Ca urma a ignoranței toate trenurile sunt murdare iar cl. III e aproape o scârbă; gările

miroasă de departe, din cari poți contracta [căpăta] orice boală.

IGNORANȚA îți spune să nu mergi la ȘCOALĂ, căci n'o fi popă din tine.

IGNORANȚA îți spune să nu mergi la biserică, sau la adunare unde se luminează sufletul și mintea, ci mai bine să mergi la cârciumă.

IGNORANȚA îți spune să nu cumperi cărți, reviste sau foi; să nu pierzi vremea cu de acestea; să nu citești nimic, fiindcă cărțile și revistele sunt făcute de „domnii ăia dela orașe” care n'au alta de lucru.

IGNORANȚA îți spune să nu citești Biblia, pentru că se ciocnește cu credința strămoșască.

IGNORANȚA îți spune să nu mergi la medic când ai vre-o boală ci la descântători, vrăjitori, moașe, etc.

Pe terenul moral:

Ignoranța vă spune să urăți pe aproapele vostru, să pizmuiți pe vecinul vostru, să com-

plotați contra concetățenilor voștri; Ignoranța vă spune să vă certați cu familia, să vă bateți și să sfârmați totul în casă; Ignoranța vă spune să mergeți la jocuri de cărți, și alte vicuri.

Toate relele provin dela IGNORANȚA, sunt firile și ramurile ei întinse în viață.

SĂRĂCIA, SUPERSTIȚIA și BOALA sunt cele trei coarde puternice și usturătoare cu care Ignoranța mână milioanele ei de victime în țările analfabete și populațiile compacte ale Răsăritului. În multe locuri din Răsărit, în unele din cele mai frumoase case, Ignoranța locuiește la un loc cu bogăția și strălucirea, și lucrează mână în mână.

Aceste sunt cele trei coarde mari cu care omenirea este sbiciuită și friptă.

Dar puternicul sbiciu al Ignoranței mai are și alte coarde, care nu se văd în sbiciul de mai sus.

Sărăcia și Ignoranța combinate, mai au printre copii lor și pe Beția; aceasta e o altă coardă nevăzută a sbiciului.

Ignoranța și Superstiția împreunate dau naștere urei și prejudețiului religios, amărăciunii și brutalității. Această e o ALTĂ coardă a corbaciului.

Ignoranța și Boala sbiciuiesc chiar și pe copiii încă nenăscuți, prin legea eredității; aceasta este o vargă nevăzută în mâna Ignoranței.

Cruda Ignoranță concepe ura oarbă și fără rațiune. Cânela și pisica nu se înțeleg nici CUNOSC unul pe altul. Fiecare urăște și sfășie pe celalalt dacă-l poate.

Oamenii de diferite naționalități, DIN PRICINA IGNORANȚEI, se urăsc și vatămă unul pe altul prin neînțelegerea ce rezultă dela Ignoranță.

O ilustrație bine cunoscută care a apărut nu de mult în „London Punch” arăta pe doi muncitori gălceviitori. Unul dintre ei tocmai vorbea cu o a treia persoană, care evident era un strein. „Ce a spus domnul acela?” întrebă unul pe celalalt.

„Nu știu; nu l-am putut înțelege; este un strein”, a răspuns celalalt.

„Atunci de ce nu l-ai lovit?” îi replică din nou celalalt.

Cunoștința căutătoare totdeauna tot după mai multă cunoștință examinează și studiază cu răbdare ceea ce este strein, SILINDU-SE SĂ CUNOASCĂ.

Ignoranța brutală, înclinată în chip natural spre brutalism, atacă și nimicește ceea ce ea nu înțelege.

În momentul de față ignorantul și degradatul Arab distruge ruinile minunate din Chartaga, cari prin muncă și răbdare obositoare au fost săpate de oamenii de știință.

Mii de ani în urmă, alți barbari au distrus lucruri prețioase de artă. În timpul vârstelor întunecate, medievale, superstiția bruta-

lă și ignoranță au ars și distrus librării întregi, făcând focuri mari din cărți de cunoștință acumulată [adunată] prin înțelepciunea oamenilor din vechime. Ignoranța credea că ea place lui Dumnezeu când distrugea lucrările cele mai nobile ale omului.

Ignoranța sbiciuește pe oameni cu superstiție, cauzându-i să inventeze și să propage credințe ciudate prin cari turmentează mințile și sufletul ființelor omenesci.

Intr-o revistă numită „Japan”—numărul de pe Octomvrie—este un articol despre dumnezeul japonez numit „Jizo, cel Milostiv.”

Dupăce Ignoranța a inventat un dumnezeu milostiv, tot Ignoranța, folosindu-se de superstiție, a inventat apoi credințe îngrozitoare despre torturarea mamelor Japoneze a căror copii mor de mici.

Acei care călătoresc în Japonia sunt surprinși văzând atâtea statuie de ale lui Jizo, Milostivul, și se miră de micile grămezi de pietre cari sunt adunate înaintea fiecărei statuie.

Faptul acesta este explicat de Sara Moffat Scheneck, care, în următoarele, ne descrie pe zeul Jizo și credința—mai bine zis superstiția—care-l înconjoară:

„Este credința Japonezului Budhist că un copil murind, sufletul său copilăresc se coboară la locul numit Sai-no-kawara. Aci vechiul Shozuka-no-baba, care păzește intrarea la iadul Budhist, desbracă pe copilăș de hănicilele sale și-l pune la munca de a strânge pietrele în grămezi. Iar noaptea vin diavoli, sau Oni, și împrăstie grămezile de pietre la care bieții copilași au pus atâta trudă până ce le-au strâns. Nenorocitele și bieteile suflete se înspăimântă și să descurajează, și atunci aleargă la Jizo, care îi ascunde sub poalele veștmântului său și-i mângăie. Și așa când vre-un închinător pe pământ așează o piatră la picioarele unui chip sau a unei statuie de a lui Jizo el ajută pe un oarecare micuț spirit din lumea cealaltă să-și completeze lunga și obositoare muncă de ispășire.”

Își poate imagina cineva o superstiție mai grozavă de cât aceea cu care este însărcinată mintea nenorocitelor mame Japoneze care și-au pierdut pe copilașii lor? Un așa zis „dumnezeu milostiv”, marele Jizo, se mulțumește cu a ascunde și proteja pe câțiva copilași suferitori sub poalele sale, pentru ai proteja de dracii, cari îi urmăresc—pe bieții copii care n’au nici o vină. Dacă el ar fi un dumnezeu REAL, sau de fapt MILOS, atunci el de bună seamă ar întrebuița grămezile de pietre adunate la picioarele lui pentru a goni pe draci pentru totdeauna dela copii. Așa ar face oricare alt dumnezeu!

Nemulțumită cu superstiția deșădătoare prin CUVINTE, Ignoranța caută să înșclăvească pe bieții Japonezi prin așa zise „dovezi“, făcându-i să creadă în anumite urme de picioare ale chinuților copilași. Citește următoarele din același articol:

„Intr'un ținut pustiu pe coastele Izumo se găsește o peșteră numită Kukedo. Deasupra intrării în peșteră, sus tare în fața povârnișului, curge un izvorăș cu apă. El curge în jos pe o stâncă albă dând o înfățișare albă, asemenea laptelui. Aceasta să zice că e Fântâna sau Izvorul lui Jizo, Fântâna de lapte din care el hrănește sufletele copilașilor morți. Din cauza minunatelor virtuți al acestui lapte, închipuit, mamele căroră le lipsește laptele pentru copilașii lor vii vin acolo să se roage că să li se dea mai mult lapte; în timp ce mamele ce au un mai mult lapte decât au nevoie pentru copilașii lor, vin și ele acolo să se roage ca plusul de lapte să fie luat dela ele pentru alăptarea copiilor morți. Înăuntrul peșterii se află o statuie de a lui Jizo pe o piatră săpată. De jur împrejur înaintea statuii se află grămezi și grămezi de pietre. Aceste sunt rezultatul muncii duhurilor copilașilor mici, iar călăuzitorul cu mare precauțiune își îndreaptă atențiunea la urmele picioarelor pe nisip, urmele de picioare ale duhurilor copilașilor, care vin noaptea să facă pietrele în grămezi.”

Dar să nu ne grăbim prea tare a ne bate joc de Japonezi. Unele Superstiții de ale noastre sunt mult mai îngrozitoare și bazate pe o Ignoranță tot atât de îngrozitoare ca și a lor.

Nu avem noi superstițiile purgatorului cu diferitele lui grade de chinuri și torturi? Nu avem noi, europenii, milioane de oameni și femei turmentați de această superstiție? Nu se fac fel de fel de ceremonii, sau aduc fel de fel de daruri, se fac lungi rugăciuni, se dau milostenii, se fac călătorii lungi la anumite locuri, toate ca urmare a superstiției prin care Ignoranța ne spune că făcând acestea, ușurăm soarta celor de pe lumea cealaltă, cari, tot Ignoranța și Superstiția ne spun, se află în foc până la genunchi, alții până la brâu, alții până în creștet, alții stau în apă clocotindă, în vreme ce alții înghiață în vale, iar alții stau spânzurați de unghii, alții de limbi, alții se frig în căldări, alții se prăjesc în cuptoare, iar pe alții îi gonesc draci peste munți și stânci, șerpi grozavi cu trei, șapte și cu nouă capuri aleargă după alții prin văi etc. etc. etc.

Da, aceste nu-s superstițiile lui Jizo, ci ale credinciosului și bunului catolic **Dante**, pe care milioane de catolici le cred **ad-litteram**.

Alte milioane de creștini cred într'un iad cu chinuri grozave. Și face multe lucruri superstiția pentru a înblânzi pe Dumnezeu

care a făcut iadul, pe Diavol, milioanele de demoni și duhuri necurate.

Dacă ne miră faptul că Jizo nu întrebuințează grămezile de pietre adunate la picioarele lui pentru gonirea dracilor care-i chinuie pe bieții copilași a mamelor japoneze, de ce oare nu ne miră și faptul că un Dumnezeu atotputernic, un Dumnezeu al iubirii, al dreptății și al înțelepciunii, cum e acela la care se închină creștinii, trebuie să fie nevoit să recurgă și să inventeze un Purgator ca cel descris în „Divina Comedie“ a lui Dante, și un Iad cu torturi veșnice pentru biata omenire pe care a adus-o în existență?

De ce oare nu ne miră superstiția noastră, că un Dumnezeu ADEVĂRAT, nu ca Jizo, să aibă nevoie și să poată fi înblânzit cu fel și fel de bomboane ca cele ce se practică în creștinătate?

Trebuie-ne o superstiție mai mare, și o Ignoranță mai dârză, ca cum e a noastră, a creștinilor? Nu, iubiților. A noastră este de o sută de ori mai mare, întrucât noi avem Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, și pe deasupra, pretindem a fi luminați mult mai presus decât Japonezul analfabet a lui Jizo.

Noi avem de zece ori mai mulți idoli și statui moarte în crezurile medievale, decât au toți păgânii puși laolaltă cu sutele lor de zei, semi-zei, demi-zei, căroră se închină și cari îi chinuie. Ce deosebire este între zeii păgânilor și marele Dumnezeu al Creștinătății, dacă metodele le sunt la fel, dacă amândoi își chinuie victimile lor după bunul plac și din cauza atotputerniciei lor? Nici o deosebire!

Bine zicea Isus: „Fățarnicule [și creștinii fac aci pe fățarnicul] scoate mai întâi BĂRNA din ochiul tău, și atunci vei vedea să scoți gunoiul din ochiul fratelui tău.“—Matei 7:5.

Deci creștinii să doboare jos pe idoli lor, și numai după aceea să simpatizeze și să meargă la supersițiosul oriental ca să-i doboare pe ai lui.

Și azi se pot vedea, în diferite părți și țări ale Europei, și mai ales în Balcani, cum oameni și femei umblă în cote și genunchi, iar cu limba ling praful de pe pământ până le ese sânge din limbă, cote și ghenunchi.

Printre „Duchoborii“ din Rusia, și printre alte sălbatece secte superstițioase din Rusia, mutilarea de sine și alte suferințe la cari se expun cu deadinsul se practică și astăzi.

Alte comunități, mânate de Ignoranță și nenorocite prin Superstiție, se bat pe sine și unul pe altul până sângează, crezând că prădarea sângelui lor în felul acesta place Creatorului acestui univers.

Luptați contra Ignoranței și prin aceea veți lupta contra TUTUROR RELELOR. De

aceea este ȘCOALA cea mai glorioasă instituție pe pământ înființată de om.

Ea are încă multe neajunsuri; este nede-săvârșită; ea are și trbuie să facă încă mari efortări pentru ași ajunge culmea—stărpirea analfabetismului, a Ignoranței și a Superstiției de orice fel—dar ea totuși INVĂȚĂ!

Ea infiltrază în copii civilizația, le aprinde lumânarea conștiinței, a rațiunii și a ideilor curate. Ea trimete în fiecare an sute și mii de copii luminați în căsile întunecate, unde domnește Ignoranța și Superstiția.

Medicii sunt buni pentru curări, vinde-

cări, închisorile pentru restrângerea celor răi; dar gloria Școalei publice este IMPIE-DECAREA acestora și ELIBERAREA oame-nirei din ele.

Morala ilustrației alăturată este aceasta: luptă în contra Ignoranței și prin aceea luptă în contra a tot ce este rău.

Ia învățatură dela aceia cari se luptă în contra CUNOSTINTEI pentru că ei trăesc din SUPERSTIȚIE. Dacă TU ai putea urî și lupta IGNORANȚA după cum ei urăsc și luptă LUMINA și CUNOSTINȚA, timpul lor s'ar sfârși în curând.

VITAMINELE

[Continuare și complectare din Numărul 24]

Responsabilitatea medicului

CETAȚENII își inchipue, că doctorii sunt devo-tați păstrării și îmbunătățirii sănătății și vitalității oamenilor. Mult au făcut ei, dar că această credință despre dânsii este sau nu în întregime dreaptă, trebuie cântărit așa că vom ține seamă de faptul, că chiar și cei mai de seamă medici se consacără aproape total studiului drogurilor veninoase și efectelor lor, serurilor și vacinurilor celor mai otrăvitoare, cari tind a stoarce sângele și să micșoreze vitalitatea, în timp ce adevărata cale spre sănătate rezidă fără îndoială în purificarea și vitalizarea sângelui și în domeniul nutriției.

Doctorii, dacă vor să-și recâștige încrederea laicilor să încete de a mai încerca prin lege, prin polițiști, amenzi și întemnițări, de a sili populația neîncrezătoare a se supune metoadelor lor anti-vitale. Să se întoarcă spre factorii dătători de viață și să arate lumii, cum să-și asigure viața și cum o pot avea mai abundentă.

Dar ce poți aștepta dela o profesie, ale cărei cele mai mari instituții, conducători și presă, sunt dominate de asociații bănești și medicale puternice, aservite ele inșele trustului drogurilor și instrumentelor chirurgice! Spus verde, doctorii să se îndepărteze de acestea și să înceteze de a mai comercializa arta doftoricească.

Răspunderea lor nu este mică. Una dintre cauzele cari îndepărtează interesul față de alimentele dătătoare de viață, pricinuind prevalența bolilor și morților cauzate de hrana nepotrivită, și tot atunci o cauză a nepăsării lumii în această chestiune, este atitudinea reacționară a medicilor față de alimente, ca față de niște agenți tămăduitori. Un medic, care a învățat pe toți pacienții săi despre însemnătatea înlocuirii alimentelor cari nu sunt bune, unul deci care a lucrat corect, a ajuns cal de bătae al profesiei medicale locale. D-rul Tilden din Denver care ani de rând a propovăduit meritele anumitor alimente și combinații de alimente, a fost mereu un expus al profesiunii Doctorii cari nu operează cu droguri, în ciuda scelpitoarei lumini a succeselor lor însemnate și a descoperirilor în materie de vitamine, au să lupte mereu pentru a putea trăi, față de legislația opresivă, care înțelege să-i scoată din slujbă sau să-i su-

pună camerelor doctorilor legali. Astăzi, avem doctori nefarmaceutici ajunși în temniță, aruncați acolo de către doctorii regulați, pentru că și-au îngăduit să vindece lumea „pe alte căi.“ Care osteopat, chiropractor, nevropat, hydropat sau alt doctor „băbesc“, nu a simțit cuțitul profesiei medicale organizate, comercializate! Acești profitori ai profesiei, organizați și retrași în fabrici uriașe, sunt porniți să supună chiar și vitaminele sub legile asociației medicale. Toate acestea în numele legii și al ordinei și pentru „binele“ cetățenilor! Aceste intruchipări însă, ale egoismului organizat, sunt menite să dispară curând și pentru totdeauna, când va veni spiritul Epocii de Aur—și atunci suspinele și durerea, drogurile și otrăvurile, serurile și vacinările vor trebui să dispară odată cu întunericul căruia îi aparțin.

„Cenușa“ neglijată

CĂT de mult se datorește profesiei medicale faptul universalelor obiceiuri de rea nutriție ale lumii „civilizate“, se va vedea acum. Doctorii neînvățați cum trebuie, s'au învățați cu otrăvurile drogurilor mortifere încă din întunecatele vremuri când ei încântau lumea cu accuratate și amare medicamente fierte—cu toate acestea au fost totdeauna ignoranți în privința factorilor vitalizatori ai alimentelor și dietei. Aceasta se sugerează într'un paragraf din lucrarea lui Alfred McCann: „Lumea înfometată“, în care se arată că cenușa cea atât de neglijată de doctori conține cele mai de preț elemente nutritive:

„Înainte de 1912 singurul lucru despre care auzise publicul în legătură cu descrierea hranei, a fost academica diviziune făcută de către dieticieni—aceste trei grupuri: carbohidratele, proteinurile și grăsimile. Mai era o diviziune la care unii dintre ei se refereau la rare ocazii. Ei numai au această a patra diviziune a frasinului. Diviziunea cenușei a fost întotdeauna ignorată într'un mod exasperant și la apariția a avut puțină, dacă nu nici o însemnătate pentru dieticieni, ne fiind socotită de ei ca una însemnată.“

Totuși cenușa conținea unele dintre secretele sănătății și vieții. Oarbele călăuze! Mai oarbe decât vulgii!

Multe decenii această „cenușă“—compusă din deosebite minerale esențiale sănătății—a fost întrebuințată cu succese deosebite la tămăduire, în remediurile pentru țesuturile Schuessler, în tratamentul Viavi, în remediurile „insigniul“ și în altele. Ea a scăpat de

boală și de moarte nenumărate persoane și a fost totuși luată în bătaie de joc de către doctorii regulați. Acum, mii dintre ei sunt siliți de către „descoperirile“ la cari au ajuns, să vadă aceasta. Cităm din interviewul luat de Edith S. Taussig d-rului McCollum din Baltimore, pentru *New-York World*:

„Știința nutriției este o branșă importantă a medicinei preventive. Descoperirea aceasta, că boala se datorește uncoari absenței a ceva din organism și nu la ceva ce s'ar introduce unor otrăvuri, paraziți sau germeni, bunăoară—a deschis un nou domeniu pentru gândirea medicală științifică.“

Acest „nou“ domeniu este al vechiului principiu după cari remediurile țesuturilor și alți agenți tămăduitori, au făcut atâtea recorduri ale succeselor.

Incetineaala cu care unii fruntași ai profesiei medicale urmează pe înaintași, cari sunt într'adevăr buni pentru poporul de rând, mai cu seamă când aceștia nu sunt membrii ai profesiei—este discutată în „Filosofia sănătății“ [*Philosophy of Health*]:

„Vitaminele furnizează mistica comoară a hranei intelectuale medicale, pentru a face investigații și experimente. Ele au dus la istoria orezului despicat, care a fost îndrumătoare o vreme. Dar tocmai când, cu timpul, această istorie a început să se întunece, printrucă viziunea medicală n'a putut să aplice mai general cunoștințele în chestiune, un mic laborator obscur dintr'un mic și obscur orașel, a descoperit că soarecii [asupra cărora s'au făcut până atunci experimentele cu orezul desciojit] dacă erau hrăniți cu lăptuică și spanac adăogate la orezul despicat, nu se îmbolnăvesc de acidemie după mănecarea orezului. Foarte bine! Sunt numai două decenii de când cititorii vechiului „Stuffed Club“, cari acum douăzeci de ani știau că luând salată la masă, se previne fermentația scrobellei în timpul actului digestiei; sau, și mai curând, că salata împiedecă întinderea bacteriilor în timpul digestiei, și că se reduce puterea enzimei [o substanță digestivă ce excită acțiunea chimică] digestive—care este dușmanul natural al microbilor.“

„Organismul omeneș are o funcțiune de a prepara toate enzimele pentru trebuințele digestiei și apărării și va face-o aceasta dacă i-se va da mănecarea trebuitoare. Firește, această forță este redusă de unele influențe cari îi nervează sistemul. Mănecarea potrivită nu este singurul lucru care îi trebuie; îi mai trebuie puterea pentru a digera, asimila și extrage din mănecare vitaminele cari să'i controleze fermentația bacterială, care nu este decât o acidare a sângelui în timpul când nu i-se dă hrană animală, accidente care dacă se mănăncă mănecare animală, este urmată în schimb de o putrezire și de boale septice [din otrăvire] ca bunăoară pyorrhea, difteria, ș. a.“

Doctorii ar trebui să-și dea seama, că trebuie învățat ceva și dela alții decât dela Institutul Rockefeller, —dela unii cari nu se iscălesc doctori în medicină, dela acei dintre cari pe mulți, profesioniștii îi bagă și azi în temniță. Printrucă medicina este ceva asemănător teologiei—ea își are începuturile din vremurile întunecate, și este în mare parte demodată; și de aceea îi trebuie sânge nou și idei nouă, cari sunt menite să prevaleze și să reducă la zero înțelepciunea înțelepților. Laicii văd deja, că știința medicală este o nebulie și, în ciuda încercărilor asociațiilor medicale de a face represiuni—ea trece la oamenii cari, ca osteopații bună oară, au vindecat de gripă spaniolă pe 99 din 100, în timp ce doctorii în regulă au lăsat să moară unul la șapte. Lumea comună se vrea între milioanele trăitoare astăzi, cari nu vor muri niciodată, și tot mai puțin și mai puțin își încearcă norocul la doctorii și chirurgii comercializați și profitori.

Asociațiile medicale, dacă vor să fie mai bine văzute de public, trebuie să asigure trecerea legilor cari țințesc contra rădăcinii sănătății rele a milioanele,—legi cari opresc rafinarea florilor, curățarea orezului, prepararea și vânzarea [în interesul comerțului și nu al mulțimii] a mănecărilor cărora li-s'a luat conținutul vitaminos. Ele au impus cu succes legi care

restrâng minimumul grăsimii untoase din lapte și înghețată. Ele, prin aceasta, s'au pus față în față contra farmerilor, izolați și dezorganizați. Să încerce însă aceste puternice organizații să împiedece ca în mănecările ajunse în vânzare să nu fie de cât un mic conținut de vitamine, și să încerce împiedecarea scumpirii calităților de alimente. Dacă se vor dovedi în stare a face ceva asemenea bine pentru public, nesocotind împotrivrile trusturilor alimentare, vor birui un inamic vrednic de rangul lor.

Un efect dezirabil al legislației care ar regula fabricarea și vânzarea produselor alimentare ce nu conțin vitamine [cum sunt vegetalele rafinate], va fi acela, că ne va fi mai scumpă sănătatea, la toți, dela adult la copil. Un alt efect va fi că vom scăpa de multe mașinării costisitoare ale trustului morilor, care a ajuns la un monopol al făinei. Când nu va mai trebui să fie atâtea mașini costisitoare pentru preparatul făinei, se vor întoarce zilele bune de demult, când fiecare oraș sau sat își va avea pentru cetățeni mănecarea nemăcinată și pe preț moderat. S'a socotit, că într'un an s'au îmbolnăvit de mănecările nenumărate ale fabricilor alimentare mai mulți oameni decât au murit în tot războiul mondial. Făina „patent“, cum este numită făina de calitate întâia, este făcută din făina-beri care aproape nu conține nici un fel de vitamine; și ca să trăiești 90 de zile cu ea, înseamnă în mod hotărît să te osândești la moarte. Este oare mai ucigaș unul care îți dă în cap și te doboară, decât un morar bancher din Minneapolis, care atacă milioane de oameni cu alimentele sale aducătoare de moarte, otrăvitoare pentru că le lipsesc vitaminele dătătoare de viață? Datorită amestecului financiarilor în hrana popoarelor, porcilor li-se dă o mai bună hrană decât oamenilor.

Un alt efect al măcinatului făinii albe de astăzi, este împovărarea farmerilor cu creșterea grăului. Bucatele cumpărate dela farmeri de către companiile acestea, luând ca bază Dakota, se împart în 6 grade: „No. 1 Nord; No. 2; No. 3; No. 4; de nici o calitate; și: respinse.“ Diferența între gradele cele mai populare și cele mai puțin populare este de vr'o 20 de cents la măsură. În timp ce astfel se deosebesc prețurile, între valoarea măcinatului și cea a calității nutritive nu este nici o deosebire. Deosebirea este că grăul No. 1. se preface într'o făină mai albă, și că aceeaș cantitate de grău va da o pâine mai crescută decât gradele inferioare. Socotind la farmeri numai o pierdere de 10 cents la baniță, pierderea totală ce o au farmerii este de 50 de milioane dolari.

Dacă am insista asupra vitaminelor din grău, ar însemna să excludem gradarea grăului și să îmbogățim pe fermier.

Mănecarea eficace

MULT mai multă economie s'ar putea face, atât în privința costului cât și a cantității alimentelor, dacă ar fi în ele vitamine, decât dacă acestea nu sunt în măsură potrivită, printrucă te mulțumești atunci cu mai puține alimente și extragi mai mult din alimentele vitaminoase decât din celelalte. Boala micșorează eficacitatea unei treimi a națiunii. Suferința vine și pune stăpânire pe noi atunci când trupul nu are destule vitamine. Dintr'un larg punct de vedere,

importanța existenței vitaminelor în hrana oamenilor este învederată; pentru că o micșorare a boalelor și sporirea eficacității care aduce gânduri mai limpezi atunci când creierul și trupul sunt mai sănătoase, va aduce un adaos enorm la prosperitatea națiunii. Fără care întâi de toate se devotează faptului ca poporul să aibă atâtea alimente vitaminose câte îi trebuie, va întrece foarte repede restul lumii în toate privințele, indiferent de planul pe care s'ar găsi acel rest în privința avuției.

Ar trebui făcută mult mai eficace mâncarea în sine. Fructe și cereale crescute în diferite soiuri, cu toate că pot fi asemenea toate, pot diferi mult în ce privește conținutul de minerale și cel vitaminos. De cumva conținutul mineral poate fi sporit, valoarea produselor este mai mare.

Un pas înainte în această direcție este făcut deja. În opera vrednică de remarcat ce o face d-rul Lindlahr, una dintre principalele probleme a fost aceea de a asigura o alimentație mai bună, în stare a produce corpuri mai viguroase. Unul dintre întâii pași pentru ameliorarea pacienților săi a fost că li-a dat alimente mai bogate în minerale. S'a urmat exemplul anumitor secții progresiste din Europa, unde, adăogându-se lavă, calcar și roci fosfate pulverizate, cerealele obținute s'au dublat și triplat în cantitate și în conținutul mineral, și la fel a fost și cu vegetalele și fructele. Terenul fermei lui Lindlahr a fost săturat cu cenușă de lemn, cu cenușă de cărbune cernută, cu roci de calcar pulverizate, cu roci fosfate, cu pilitură de fier și cu mici roci de sare.

„Efectul acestei continue, sistematice fertilizări minerale a produselor grădinii noastre—spune d-rul Lindlahr—a fost în scurt timp miraculos. În fiecare sezon, grădinile noastre de vegetale, sădite pe un teren despre care mai înainte se credea că este definitiv secătuit, stârneau admirația acelor cari aveau plăcerea să vină să le vadă.”

Prin această mineralizare a solului se adaugă la alimente săruri minerale, cari aduc o mai mare vitalitate și vigoare, apoi vitamine pentru cei suferinzi. Iată un îndemn, cum trebuie crescut conținutul vitaminos și mineral al alimentelor pentru epoca mai bună de după acest sfârșit de astăzi. Viața veșnică a oamenilor cari nu vor muri nicicând va depinde în cea mai mare parte în calitatea hranei ce o vor consuma. Acea veșnică viață omenească nu este greu de ajuns, și ca dovadă, avem nenumăratele spuse ale medicilor după cari trupul este în stare a se repara la nesfârșit dacă s'ar rezolva problema eliminării totale a substanțelor netrebuincioase. Aceasta va putea fi atins prin alimentele proprii.

Hrana cumpănită

BALANSAREA alimentelor era de mult cunoscută ca cerând grăsimi, uleiuri, proteine, scrobeală, zaharină și minerale. Prof. Funk din New-York a descoperit în 1911, că la acestea mai sunt trebuitoare și alte alimente, așa zise vitamine. S'a măsurat atunci hrana cu calorii, așa cum este astăzi, bunăoară în menuurile restaurantelor pentru copii. Caloriile nu ajută însă și dezvoltarea, repararea sau rezistența și nici nu birue boalele, lucru pe care îl fac vitaminele.

Mâncările prea bogate în proteină și scrobeală, ca

d. e. peștele, carnea, cartofii, făina de ovăș, sosurile, prăjiturile și turta, aduc o lipsă de vitamine. După doctorii Weill și Mouricquard din Paris, ar trebui adăose la dietă fructe suficiente sau sucuri de lămâi, portocale, fragi, banane proaspăt culese, sau drojdii proaspete, unt, cremă, lapte sau brânză țărănească proaspătă. Acestea duc departe cura acelor ce suferă de lipsă de apetit, de dureri de stomac, dureri de articulații sau mușchi, cari nu se simt bine sau sunt constipați. Oricine dorește să se întărească pentru a rezista contra pneumoniei, frigurilor, tifoizilor sau sutelor de alte bacterii și microbi ce așteaptă să birue în organism, trebuie să se îngrijească ca diferitele vitamine să nu lipsească din alimentele ce ia. Cu vitamine, omul poate râde în fața bolii. Numai o mică măsură din ele e trebuitoare, dar pentru dezvoltarea normală a copilului sau pentru păstrarea sănătății adulților este nevoie de o anumită cantitate pe zi.

Toate acestea s'au probat prin experimentele făcute asupra animalelor, pentru că celula din corp este aceeași în animal ca și în om.

„S'a descoperit—spune „*Filosofia Sănătății*”—că șoarecii cresc dacă sunt crescuți cu orez curățat, lăptuș și spanac. Știința a făcut un pas cu cartea noastră „*Toxemia*”. Noi am insistat mai mult ca 20 de ani, că nu trebuie să mâncăm pâinea și carnea deodată, întrucât ele excită secrețiunile ce se împotrivesc mistuirii; căci când să mănâncă până la supra saturație, ne vom îmbolnăvi de sigur de tixemie [intoxicație de sânge]. Mai puțin vom fi expuși acestei îmbolnăviri, dacă jumătate din mâncare va fi o combinație de fructe proaspete, nefierțe, și salată; și dacă vom mânca pâine integrală, de grâu sau secară, sau orice alte dospeli de cereale, dacă le vom consuma după necesitățile organismului, cu salată sau fructe nu vom fi atacați de acidemă [sânge acid].”

Unul dintre notabilii apostoli din răsărit ai acestui sistem al păstrării sănătății, este d-rul C. A. Heinze din Camden, N. S.

Până acum nu au apărut multe lucrări cari să ne spună cum să consumăm mâncare după mâncare ca să putem obține vitaminele ce trebuie. Poate că cea mai bună este „*Dieta familiară americană*” a d-rului E. V. V. McCollum, amintită deja. D-rul Heinze are deasemenea o carte de preț în privința aceasta.

La timpul său, când chestiunea aceasta va fi cercetată mai temeinic și rezultatele publicate, va veni o artă doftoricească nouă și dătătoare de viață. Vor fi menuuri nouă pentru nutriția cotidiană, cărți noi de bucătărie, cari vor aduce fapte nu numai despre calorii proteizi, hidrocarbonate, grăsimi, ci și despre conținutul vitaminos al alimentelor mâncate. Evelyn Grayson a dat nu demult, în *New-York World*, un îndemn cu privire la ceea ce ar trebui introdus într'un dejun de dimineața, care să conțină vitamine:

<i>Vitamine</i>	<i>Alimente</i>
Antiscorbutice	Portocale
Vitamine A, disolvabile în grăsimi	
Vitamine B, disolvabile în apă	
Antiscorbutice disolvabile în apă. Cereale cu zahăr și lapte	
Vitamina A, disolvabilă în apă. Ouă [papară]	
Vitamina A, disolvabilă în apă. Unt sau pâine prăjită cu unt	
Vitamina A, disolvabilă în apă. Cafea cu cremă.	

După cum spune D-rul McCollum în *New-York World*, probele unei mâncări care să conserve sănătatea sunt:

„Trebuie ca mâncarea să nu facă pe animale să-și câștige numai maturitatea; ea trebuie să le facă și ajungă la vigoarea și fertilitatea ideală a speciei; să le facă să trăiască peste viața obișnuită, să-și crească fetei; iar tinerii, cu aceeași dietă, să ajungă același grad de sănătate cu părinții lor, să se poată reproduce și așa mai departe până la patru generații.“

Prin experimente făcute asupra animalelor inferioare, s'a tot căutat cu sârguință și științificește, hrana ideală și în sfârșit hrana perfectă a omenirii. La timpul său, când supra-strălucitorul intelect al Epocii de Aur se va ocupa cu această chestiune, problemele sănătății și ale vieții înșiși vor ajunge la o deslegare desăvârșită. Aceste probleme nu vor mai înfrunta cercetările minuțioase ale omului, ci se vor rezolva. Când blestemul care a lovit pe om se va deslega, se va găsi hrana perfectă și se vor împlini cuvintele Invățătorului: „Eu am venit ca [lume] să aibă viață și să o aibă de prisos.“—Ioan 10:10.

Ultimele informațiuni

POATE nu este un mai bun rezumat al stadiului progresului științei, din punct de vedere chimic, despre vitamine, decât cecece A. A. McCann a scris și publicat în *New-York Globe* din 13. Oct. 1921, din care cităm o parte:

„Un kgr de drojzii uscate conține mai puțin ca o fracțiune dintr'un miligram de vitamină B.

„Cantitatea aceasta este așa de mică, încât, deși destul de mare pentru a te putea gândi la ea, nu este destul de mare ca s'o măsoari. Întăiește încercări de a despărți de masa de materie inactivă această aproape negândită cantitate de vitamină B, au fost aproape tot atât de iertate ca o călătorie în necunoscut a lui Columb. Întăia separare s'a făcut prin o extracție cu alcool. S'a socotit, că dacă există vitamine B, ele vor fi extrase de bună seamă de alcool și transformate într'o soluție alcoolică.

„Al doilea lucru ce s'a făcut a fost scoaterea lor din alcool. Neîndoelnic, singura cale a fost aceea a precipitării. Astfel s'a precipitat tot ce s'a putut, tratându-se fluidul cu acid fosforungstic și tanic și cu pământ calcaros și potasă de bis-nuit iodid.

„Bietii vânători de vitamine n'au câștigat nimic pentru necazurile lor, decât știința de prezența unor vitamine B. într'o atât de infinitesimală cantitate, încât să poată scăpa de localizare, de identificare și recunoaștere.

„Cât de puțin se știe chimicește despre fiecare vitamină, se poate socoti din cecece a spus în 8 Septembrie 1921 d-rul Casimir Funk, dela Universitatea Columbia.

„O altă problemă de mare întres este aceea: dacă substanța pe care am numit-o până acum Vitamina B, este o singură substanță sau o mixtură. De multe ori am avut indicații cari ni-au arătat că avem de a face cu o amestecătură de substanțe. În special Aberhalden și Schaumann au socotit, că este o substanță care acționează asupra sistemului nervos și o altă substanță, care acționează asupra menținerii cantității. Emmet susține, că substanța ce s'a dat șobolanilor nu este aceeași cu substanța dată hulubilor și că este deosebită de aceea care acționează în drojzii. Părerile sale sunt fără îndoială drepte până la un punct.

„Aci este punctul, de unde lumea înșelată își ia primele indemnuri către cecece se propune a se numi vitamina D.

„Cel mai de pe urmă cuvânt al d-rului Funk în chestiunea aceasta este unul de o candoare convenientă în ce privește ignoranța omenirii în legătură cu întreaga chestiune. Vorbind colegilor săi de știință, dânsul a spus:

„În lucrările noastre chimice asupra vitaminei B, noi ne luptăm și azi cu o dificultate ce se pune în calca progresului și a succesului.

„Metodele actuale par a împiedeca activitatea substanțelor. Aceasta se datorește fără îndoială neștiinței noastre despre caracteristicile chimice ale substanțelor acestora. Atăta timp, cât nu vom ști stabili aceste substanțe, nici un progres hotărât nu va fi înfăptuit. Din nefericire, vitaminele au manifestat nespuse de puțină afinitate cu reagenții cunoscuți, dintre cari pe cei mai mulți i-am încercat deja. Am fost împiedecați de cunoștința noastră imperfectă. S'au exprimat adeseori păreri cum a fost aceea despre exagerata importanță a vita-

minelor. Nu suferă îndoială, că vitaminele nu înseamnă totul în nutriție.“

„Confirmând onestitatea acestei confesiuni științifice a d-rului Casimir Funk, un alt specialist în materia vitaminelor, d-rul Atherton Seidell, a declarat în aceeași zi:

„În toate recentele repriviri asupra chestiunii vitaminelor s'a spus cu foarte multă frecvență că nu s'a ajuns până acum la nici o cunoștință hotărâtă asupra naturii chimice a vitaminelor. În recentul raport al comitetului Asociației Medicale Britanice, punctul acesta de privire a fost spus cu emfază. Dificultățile întâmpinate în separarea chimică sunt de așa natură, încât majoritatea experimentelor ce s'au făcut pe întreaga linie, sunt așa de neconclusive, încât cei mai mulți cercetători ezită să le publice.“

„D-rul Hopkins, dela laboratorul Hopkins, anunță că oridocăteori a izolat ceea ce se crede că este vitamină, totdeauna a găsit-o inactivă. Referindu-se la afirmațiunea aceasta, d-rul Seidell spune: „Acesta a fost și experiența mea și vreau să spun, că din punctul de vedere chimic nu avem în mod practic nici o informație despre vr'o vitamină.“

„În discuția ce a urmat, d-rul G. H. A. Clowes a încercat să dea o direcție proprie unei confuzii a mișcării, care, valorabilă din multe puncte de vedere, neavând nici una dintre cele mai puțin inspirate, dintre cele mai patentate fraude medicinale ce s'au făcut pe glob v'odată în acel an. Dânsul a spus:

„Solidele pentru separație iau mari cantități de baze [săruri minerale]. Aceasta joacă un rol însemnat, în legătură cu vitaminele. Luatu-s'a acest lucru în considerație? Răspunsul mi-a fost: Nu!“

„Adevărații oameni de știință cari se ocupă cu vitaminele, caută după lumină. Oamenii de știință ai medicinei patentate arată ca și cum lumina ar lumina deja. Iar lumea neclarificată, în loc să fie îndemnată a mânca pâine integrală, alimente cari n'au trecut printr'un proces oarecare și sălăți cu cărnurile necesare, este îndemnată să cumpere pe cele mai rele, mai tari și ucigătoare cocoloșuri și hapuri din câte a văzut lumea v'odată.

„Adevărul este, că ea își are nu numai vitaminele ci și bazele, sărurile minerale și toate câte'i trebuie din alimentele naturale; și nimeni nu știe, ce se are din medicamentele patentate.“

Un gând, care nu poate scăpa observației, este, că în timp ce ceva din lucrul de valoare a apărut deja, oamenii învățați știu așa de puțin despre vitamine, despre sărurile minerale, și în general despre organismul omenesc; și este așa de greu crezut, că substanțe de o așa delicată extraordinară, pot fi produse prin crezutul proces al evoluției; și cu ce absolută certitudine înțelepciunea înțelepților devine nebunie, și este o adevărată înțelepciunea înțelepciunea celor simpli, cari totdeauna au crezut în alimentele integrale, naturale și în primejdia substanțelor otrăvitoare ale artei medicale.

Pe Prag

CU CÂT cineva știe mai mult despre știința nutriției și despre organismul trupesc, îi devine aparent că știe totuș așa de puțin.

Pentru a ilustra defectele științei de azi despre păstrarea și dezvoltarea forței vitale, vom cita din cartea deja pomenită, despre vitamine, a d-rului Lindlahr. Tainele sănătății și ale vieții nu pot fi descoperite atăta vreme, cât nu vom avea cu mult mai mare știință despre micile părți vitale constituate, mai nou băgate în seamă, cari compun celulele din corpul animal:

„După descoperirile profesorului Bechamp, celula nu este cea mai mică unitate singură a vieții. Acest mare om de știință ne-a învățat, că celula este compusă din mici ființe vii, microzime, sau minuscule corpuri fermentide. Potrivit acestei teorii, microzimele sunt unitățile primare ale vieții. Cromatina sau cromosoma celulelor și fibrinele din sânge constau din aceste infinitesuale de mici corpuri vii, iar secrețiunile lor sunt enzimele și fermenții de cari atărnă multiplul proces al metalizării în materie vie. Bună stăruia acestor atomi depinde de mineralele ce sunt cu ei [de odinioară disprețuita „cenușă“].

„Elementul vito-chimicalo-vital se manifestă în și prin acești primi arhitecți ai vieții și prin secrețiunile lor. Micro-

alimentele animale proaspete, secretază enzimele sau fermenții cari fac cu puțință mistuirea acestor alimente; microzimele însă și fermenții lor mistuitori îi omoară coacerea, fierberea sau încălzirea din cale afară. Măncarea se face astfel mai puțin digestibilă prin fierbere, iar organele digestive sunt mult împiedecate prin aceasta. . . .

„Nu este de loc necesar să excludem fierturile din dietă. Vitaminele și microzimele din alimentele proaspete vor asista la digestia și asimilarea unei considerabile cantități de alimente fierte. . . . Oricum, aceste revelații privitoare la vitamine și la microzime arată limpede, în definitiv, că cu cât ne apropiem de dieta alimentelor naturale, cu atât va fi mai bine de creaturi și pentru menținerea sănătății și vigoarei fizice și mintale.“

Zi cu zi devine tot mai clar, că omul este aproape de pragul porții științei nutriției și că nu a intrat încă pe ea. Este învederat, că Dumnezeu, atotputernicul și atotștiutorul Creator, a știut ce spune atunci când a înștiințat pe întâii oameni:

„Uitați, v'am dat toate fructele ierburilor cari sunt pe pământ și toți pomii, cu fructele lor roditoare de pomi ce vor da rod; ca să vă fie vouă spre hrănire.“
—Facere 1:29.

Vitaminele și microzimele demonstrează apoi, că viitoarea hrană desăvârșită, pe care oamenii de știință ai Epocii de Aur, temători și îndrumați de Dumnezeu, vor cunoaște-o, este fără îndoială hrana proaspătă și crudă a împărăției vegetale, a imensei varietăți ce rodește acum pământul. Aceasta, prin cul-

tura a zeci de mii de Burbanks¹⁾ va crește și se va rafina [întocmai după cum pătlăgeaua roșie a devenit tomată] și se va îmbogăți în elemente dătătoare de viață.

La ce mare îmbunătățire se va ajunge, când se va da atenția necesară mâncării, de către toată lumea; și ce rasă de bărbați și femei va popula globul, când vom ajunge ziua aceea!

Descoperirea vitaminelor și microzimelor vine tocmai în momentul psihologic al inaugurării Epocii de Aur.

Vremuri după vremuri oamenii au căutat cu sârg un elixir al vieții. *Ponce de Leon* a crezut în el și a trecut marea și a străbătut Florida sălbatică, ca să-l găsească.

Va fi oare elixirul vieții în lichidul vitamic, de coloare ambrei, pe care ni l-a arătat d-rul Cox? Este oare acesta, fluidul care, sub îndrumarea și binecuvântarea lui Mesia, va da viață oamenilor?

Căci vitaminele sunt principiul de viață al alimentației—o verigă ce lipsia din lanțul vieții, ascunsă de ani și generații, dar cunoscută astăzi. Va fi oare adevărat aceasta, că omul mâncând-o va trăi veșnic?

1) Crescătorul și dezvoltătorul vegetalelor uriașe.

ȘTIINȚĂ ȘI DESCOPERIRI

Păreți cari aud (sau cu urechi)

SE VA MIRA lumea și de descoperirea aceasta, dar e adevărat. Mai de mult numai prin basme ai fi auzit lucruri de acestea, astăzi sunt însă lucruri adevărate, așa de mult a progresat știința.

Ziarele scriu lucrul următor: Un inginer american a descoperit o mașinărie mică de tot, care așezată fiind într'un perete poți auzi totul ce se vorbește acolo. Vorba din bătrâni că și păreții aud, astăzi este o realitate. Această mașină este mult mai mică decât un ceas de buzunar (se numește mașină-telefon) și este atât de simțitoare în cât cu ajutorul ei îți poți astfel întocmi lucrurile în casă că poți auzi totul ce se vorbește chiar în 50 de odăi a edificiului respectiv unde vrei să știi ce se vorbește.

Această mașină lăsată într'o odae oarecare și dacă o pui în contact cu un fir subțire de sârmă, care dă în odaia ta cu ajutorul pâlniei obișnuite, nimic din ce se vorbește pe ascuns nu îți rămâne necunoscut, chiar și cel mai mic șgomot îl auzi ca și când ai fi la un pas apropiere și nu te-ar despărți atâția păreți.

Fiindcă această mașinărie este așa de mică o poți ascunde sub un dulap sau o poți acăța de o perdea sau alt lucru unde să nu fie bănuită, iar sârma care conduce sunetul poate fi ascunsă chiar în părete sub păturile varului, sau poate fi scoasă cu atâta meșteșug prin vre-o fereastră, încât să nu fie observată de loc. Punând la ureche pâlnia de ascultare vei putea auzi curat totul ce se vorbește și întâmplă în odaia în care se află ascunsă mica, dar complicata mașină-telefon. Astfel de mașinării poți să ai de altfel în toate odăile, unde

simți nevoe. Prin ele poți distinge și glasul celora, cari vorbesc, atât sunt de perfecționate.

Câte crime și câte fapte rele nu ar putea descoperi și organele noastre de poliție, în loc să umble după cai verzi pe păreți și aresteze oameni nevinovați, mai bine ar folosi astfel de instrumente, și atunci ar fi mai puțină nevoe de un aparat atât de mare de agenți secreți (detectivi) fără de nici o pregătire și fără de nici o cultură sau experiență.

Te poți fotografia fără fotograf

PRECUM erau așezate mai de mult prin gări diferite lăduții în care dacă aruncaai vre-un ban, ori vre-un cincișor eșia o cutie cu bomboane, așa s'a iscodit acum o mașină de fotografiat.

Te așezi înaintea mașinei pe un scăunaș. În deschizătura făcută anume în acest sens, arunci o monedă (bani) și atunci mașina începe să lucreze dela sine. Sună un clopoțel și apoi ese o tablă pe care scrie: privește spre oglindă. alege-ți poziția, zâmbește, orânduiește-ți părul etc. Apoi se aprind tot dela sine niște lămpi ca să facă lumina necesară, iese apoi altă tablă pe care scrie: nu te mișca! Se aude apoi un mic șgomot și fotografia s'a sfârșit.

O altă tablă ese pe care scrie: gata! mulțumesc și peste două minute ai gata fotografia. Aceste mașini sunt atât de perfecționate în timpul din urmă încât fac adevărate minuni. Din această cauză pierd însă foarte mult fotografii în diferite țări și se plâng că pe măsură ce se înmulțesc aceste mașini, se împuținează comenziile lor, astfel încât într'o bună zi vor ajunge muritori de foame